

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku A.D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.
z udziałem zainteresowanej „M.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 stycznia 2018 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację A.D. (skarżąca) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z 16 lutego 2016 r., XIII U [...], oddalającego odwołanie skarżącej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. (organ rentowy) z 8 sierpnia 2013 r., stwierdzającej, że skarżąca nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako pracownik u płatnika składek „M.” Sp. z o.o.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony w całości przez skarżącą. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni art. 22 § 1 k.p. w związku z art. 6 k.c. w celu ustalenia czy w każdym przypadku na pracowniku spoczywa obowiązek wykazania, że faktycznie

wykonywał czynności w ramach umowy o pracę w sytuacji, gdy przedstawił sądowi całą dokumentację stosunku pracy oraz umowę o pracę. Skarżąca podniosła także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił z jakich powodów uznał, że dokumentacja stosunku pracy wraz z dowodami, potwierdzającymi, że skarżąca faktycznie świadczyła pracę był niewystarczający. Jako podstawę skargi kasacyjnej skarżąca powołała jedynie art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno bezpośrednio wynikać z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III UK 161/10, LEX nr 1663708), powinno dotyczyć przepisów ujętych w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2012 r., III PK 28/12, LEX nr 1619794), a jego rozstrzygnięcie powinno mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 marca 2011 r., II PK 10/11, LEX nr 1646567, z 27 marca 2008 r., III UK 123/07, LEX nr 461719 oraz z 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07, LEX nr 442723). Zwraca się ponadto uwagę, że problem przedstawiony jako istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909 i z 16 marca 2009 r., III UK 91/08, LEX nr 707910) ani sprowadzać się do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy.

W przedmiotowej sprawie zagadnienie prawne nie tylko nie zostało jednoznacznie sformułowane przez skarżącą, ale też nie znajduje oparcia w podstawach skargi. Skarżąca nie wykazała również, że art. 6 k.c. w związku z art. 22 § 1 k.p. wymagają wykładni lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie

sadów, zaś podnoszona przez nią oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie odnosi się do przepisów, których naruszenie miałoby spowodować wydanie oczywiście wadliwego orzeczenia.

Niezależnie od powyższych wad konstrukcyjnych wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy stwierdza, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż powołany w postawach skargi art. 233 § 1 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej, gdyż Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez sądy (art. 393³ § 3 k.p.c.). W ramach wskazanej podstawy nie można skutecznie kwestionować także swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., IV CSK 375/16, LEX nr 2312229).

W tych okolicznościach brak jest jakichkolwiek podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej. Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.